

Kazury Stanisława

Dzielnice: Ursynów

Osiedla: Natolin

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od polskich postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1980

Opis

Stanisław Kazuro (1882-1961) - kompozytor, dyrygent chóralski, pedagog. Pochodził z Teklinapola na Wileńszczyźnie, kształcił w Warszawie, Rzymie oraz Paryżu. Jeszcze przed I wojną światową związał się z warszawskim kościołem św. Trójcy, gdzie był organista oraz dyrygował chórem. Z czasem został dyrygentem chóru Filharmonii Warszawskiej a tuż przed wybuchem I wojny światowej stworzył Warszawską Operę Ludową. Przez wiele lat wykładał solfeż, kontrapunkt i śpiew chóralski w Konserwatorium Muzycznym. Był twórcą chóru "300 Dzieci Powiśla" i Chóru Rorantystów działającego przy katedrze św. Jana. Po wojnie został rektorem reaktywowanego Konserwatorium (od 1946 roku Państwowej Wyższej Szkoły Muzycznej). W swym dorobku kompozytorskim miał opery ("Bajka", "Powrót" - tu był również autorem libretta), poematy symfoniczne ("Młodość"), tryptyk symfoniczny ("Smutna ziemia, echo leśne, z pól i łąk"), suity ("Suita mazurków", "Suita legionowa", "Pąki", "Tuberozy" - trzy ostatnie na głosy solowe, chór i orkiestrę), oratoria ("Słońce", "Morze", "Moja pieśń wieczorna"), liczne utwory orkiestrowe ("Dwanaście miniatur" na orkiestrę smyczkową a na orkiestrę dętą "Dwa krakowiaki" oraz "Dwa hymny") fortepianowe ("Dziesięć inwencji 2-głosowych"), organowe i skrzypcowe, dzieła wokalnie-instrumentalne ("Adagio" na głos koncertujący i orkiestrę smyczkową a także na chór a capella ("Dwanaście białoruskich pieśni ludowych", "Nad wielkim morzem", "Pieśni o ziemi i morzu Italii", "Pieśni żołnierza polskiego", "Piętnaście polskich pieśni ludowych", "Raptularzyk szkolny pieśni okolicznościowych"). Był autorem cenionych podręczników do nauki solfeżu ("Co to jest solfeggio i co o nim każdy nauczyciel i uczący się muzyki wiedzieć powinni", "Drogi rozwoju słuchu muzycznego", "Kurs wstępny nauki śpiewu", "Nauka śpiewu w szkołach ogólnokształcących i zawodowo muzycznych", "Co to jest solfeggio", "Solfeggio czyli Nauka czytania nut głosem", "Małe solfeggio", "Wstępny kurs do nauki śpiewu") a także z zakresu historii muzyki polskiej ("Polska pieśń ludowa i jej znaczenie dla kultury narodowej"). W swym dorobku miał również powieść "Profesor Zubrewicz i jego trzech wychowañcy". W 1937 i 1950 roku uhonorowany został Nagrodą Muzyczną miasta Warszawy. Zmarł w stolicy.

Spoczywa:

Cmentarz Wojskowy na Powązkach, kwatera 28BII, rząd. XIII, miejsce 21. Wraz z nim pochowana jest żona, Margerita Trombini (1891-1979), pianistka, klawesynistka, ceniony pedagog muzyczny.

Ciekawostki

Stan obecny:

Data nadania nazwy: 1980.02.22
